

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Ένας Έλληνας. Ο Θανάσης...

Κατατάχτηκε ως εθελοντής στο «Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας», αλλά πίρε απολυτήριο γιατί ήταν ανήλικος, πριν αρχίσουν οι επιχειρήσεις του «Εθνικού Στρατού».

Σπούδασε Μηχανολογία στην Πολωνία, Θέατρο και Κινηματογράφο στη Σοβιετική Ένωση, όπου έζησε και εργάστηκε από το 1954 μέχρι το 1977 (Τασκένδη και Μόσχα), ενώ από το 1977 ζει μόνιμα στη Μελβούρνη της Αυστραλίας, όπου εργάστηκε ως Βοηθός Εκπαιδευτικού-Teacher's Aide και ασχολήθηκε και με το ελληνόφωνο παροικιακό θέατρο.

Την Ελλάδα την επισκέφτηκε ξανά για πρώτη φορά το 1987, όταν ήρθαν στην Αθήνα από την Σοβιετική Ένωση, ο πατέρας του και τα αδέρφια του. Ήθελε να επιστρέψει νωρίτερα, τον αποθάρρυνε όμως ο Ροντίρης, όταν ανέβασε «Μήδεια» στη Μόσχα. «Μου άρεσε η Παπαθανασίου στο ρόλο της Μήδειας, πήγα και στο Ροντίρη, για να μάθω νέα από την Ελλάδα, αυτός όμως μου είπε πως θα είναι πολύ δύσκολο να βρω δουλειά στον τομέα μου και έτοι αποθαρρύνθηκα, δε γύρισα πίσω», λέει.

Καθοδηγητής του Θανάση σε σχολή της Ανατολικής Ευρώπης στο παρελθόν και ο Γρηγόρης Φαράκος...

Από τους μεγάλους Ρώους κλασικούς του αρέσει

περισσότερο ο Τολστόι, «γιατί είναι και ποιητής, ενώ ο Νιοστογιέφσκι είναι πιο εγκεφαλικός», όπως λέει... Του αρέσει και ο Τουργκιένεφ.

Από τη Μόσχα του Μπρέζνιεφ έφυγε παράνομα ως τουρίστας το 1977. Θα ήθελε να ξαναδεί το ρωσικό λαό με την ευγενική ψυχή, που τώρα πλέον κινδυνεύει να χαθεί, όπως λέει...

Αισθάνεται ότι και αυτός, η δουλειά του, το βίωμά του, είναι μέρος της παράδοσης της ρωσικής κουλτούρας. Αισθάνεται πως ανήκει και σε αυτόν το ρωσικό τοπίο, ένα τοπίο που γνώρισε πολύ καλά στα νιάτα του, ως κινηματογραφιστής του υπουργείου άμυνας της τότε Σοβιετικής Ένωσης...

Ος νέος, συνοδεύοντας συγκάτοικό του, παρέλασε και αυτός στην Κόκκινη Πλατεία μπροστά από το

Χρουστσόφ... Στην Τασκένδη γνώρισε και υποστήριξε το Ζαχαριάδην. Αργότερα αυτοεξόρισε ο ίδιος τον εαυτό του από το κόμμα, όπως λέει. «Ο σοβιετικός σοσιαλισμός ήταν κρατικός καπιταλισμός, το πρόβλημα του ήταν ότι δε σε άφηνε να σκέφτεσαι, να μιλάς και να παράγεις ελεύθερα», λέει... Είδε με τα ίδια του τα μάτια, πως τα κολχόζ του Στάλιν καταστρέψανε την αγροτική οικονομία της Σοβιετίας...

Σεφέρη, Καβάφη και Ελύτη πρωτοδιάβασε τη δεκαετία του 1990 και ας γράφει και ο ίδιος ευαίσθητα ποιήματα. «Δεν είχα επαφή με τους Έλληνες της Μόσχας και της Μελβούρνης», λέει. Θυμάται όμως τον Παλαμά και του αρέσει, γιατί ο Παλαμάς είναι παιδική θύμηση, ήταν στα βιβλία του Δημοτικού στο χωρίο του, «Εχω πολύ έντονες μνήμες από τα παιδικά μου χρόνια», λέει.

Ανάμεσα στα άλλα που κουβεντιάσμε ένα μεσημέρι πριν χρόνια, στο καφενείο της Στοάς του Βιβλίου στην Αθήνα, πριν ερημώσει η Στοά, ήταν και για τον Ταρκόσφκι, συμφοιτή του Θανάση στο Ινστιτούτο Κινηματογράφου της Μόσχας και το έργο του, «ήταν γιος διανοούμενων, ποιητής ο πατέρας του και δασκάλα νομίζω η μάνα του, είχε και διάβαζε βιβλία από την εποχή του Τσάρου που εμείς δε βρίσκαμε», λέει ο Θανάσης... Μιλήσαμε και για τον κινηματογράφο του Θόδωρου Αγγελόπουλου. «Μεγάλος σκηνοθέτης, ο μεγαλύτερος,